

UDENRIGSMINISTERIET

EUROPAUDVALGET
Alm. del - bilag 560 (offentligt)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Asiatisk Plads 2
DK-1448 København K
Tel. +45 33 92 00 00
Fax +45 32 54 05 33
E-mail: um@um.dk
Telex 31292 ETR DK
Telegr. adr. Erangeres
Girokonto 300-1806

Bilag	Journalnummer	Kontor
1	400.C.2-0	EU-sekr.

4. februar 2003

Under henvisning til Europaudvalgets skrivelse af 28. oktober 2002 (Alm. del – bilag 139) vedlægges Beskæftigelsesministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 12 – 16.

Udenrigsministeriet
Asiatisk Plads 2
1402 København K

Ved Stranden 8
1061 København K
Tlf. 33 92 59 00
Fax 33 12 13 78
bm@bm.dk
www.bm.dk
SE-nr. 10 17 27 48

31. januar 2003

Med henblik på oversendelse til Folketingets Europaudvalg sendes vedlagt
besvarelse af spørgsmål 12-16 af 28. oktober 2002 fra Folketingets Europa-
udvalg. (Alm. del - bilag 139)

Vores sag
7102-0027

Bilag

1

Med venlig hilsen

Claus Hjort Frederiksen

Beskæftigelsesministerens besvarelse af spørgsmål nr. 12-16 af 28. oktober 2002 fra Folketingets Europaudvalg (Alm. del – bilag bilag 139).

Spørgsmål nr. 12:

"Hvilke grundregler skal en vandrende arbejdstager i EU opfylde med hensyn til arbejde og opholdstilladelse for at tage et job i et andet EU-land. Herunder ønskes oplyst, hvilke fælles regler, der gælder, jf. forordning 1408. Samtidig ønskes det oplyst, hvordan dette håndhæves i landene, bl.a. i form af ID-kort eller lignende til dokumentation over for arbejdsgivere, myndigheder og de faglige organisationer."

Januar 2003

Vores sag
7102-0027

Svar:

Indledningsvist kan det oplyses, at forordning (EØF) nr. 1408/71 koordinerer medlemsstaternes sociale sikringsordninger med henblik på, at det undgås, at personer, der flytter bopæl eller beskæftigelse inden for Fællesskabet, fortaber deres sociale rettigheder.

EU-borgernes ret til at tage ophold på en anden medlemsstats område med henblik på at arbejde er fastslået i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskabs artikel 39. Efter denne bestemmelse skal enhver i nationalitet begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejds-tagere for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår afskaffes.

Traktatens artikel 39 er udmøntet i blandt andet forordning (EØF) nr. 1612/68 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet. Efter forordningen skal en statsborger i en anden medlemsstat behandles på samme måde som medlemsstatens egne statsborgere, når denne tager ophold på medlemsstatens område med henblik på at udføre arbejde som lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende.

Efter bekendtgørelse om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområdes § 6, udstedes der et EF/EØS-opholdsbevis til en EU-borger, der ved erklæring fra en arbejdsgiver godtgør at have lønnet beskæftigelse her i landet eller godtgør at have påbegyndt selvstændig erhvervsvirksomhed her i landet. Den pågældende skal ligeledes forevise pas eller ID-kort. Udstedelse af et EF/EØS-opholdsbevis er ikke en betingelse for, at den pågældende EU-borger kan opholde sig i Danmark som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende. Udstedelse af et EF/EØS-opholdsbevis kan ikke gøres til en betingelse for lovligt ophold for en EU-borger, der arbejder på en anden medlemsstats område.

For så vidt angår håndhævelsen af, at en EU-borger opfylder betingelsen om at være arbejdstager, kan det vedrørende de øvrige EU-lande oplyses, at Belgien, Frankrig, Finland, Grækenland, Italien, Luxembourg, Portugal, Spanien, Sverige og Tyskland alle udsteder opholdsbevis til arbejdstagere fra andre EU-lande. Disse lande stiller ved udstedelsen af opholdsbeviset krav om, at den pågældende foreviser pas eller ID-kort som bevis for, at den pågældende er EU-borger, og at den pågældende dokumenterer sit ansættelsesforhold, f.eks. ved fremlæggelse af ansættelseskontrakt, ansættelsestilbud eller erklæring fra arbejdsgiveren.

For så vidt angår Tyskland kan det dog oplyses, at der pr. 1. januar 2003 ikke længere skal udstedes opholdsbevis til statsborgere fra Frankrig, Italien og Spanien, ligesom statsborgere fra disse lande ikke skal fremlægge dokumentation for arbejdsforholdet. Frankrig, Italien og Spanien vil indføre de samme regler som Tyskland. Tyskland forventer snarest alene at underlægge EU-borgere, der er arbejdstagere, den almindelige folkeregistrering.

Holland udsteder ligeledes opholdsbevis til EU-borgere, men kræver ud over dokumentation for statsborgerskab og arbejdsforhold tillige, at den pågældende underskriver en erklæring om, at han ikke har begået kriminalitet.

Irland, Storbritannien og Østrig udsteder ikke opholdsbevis til EU-borgere, der er arbejdstagere. Storbritannien og Irland udsteder opholdskort, såfremt den pågældende EU-borger anmoder herom, mens EU-borgere i Østrig alene er underlagt den almindelige folkeregistrering.

Spørgsmål nr. 13:

"Hvilke fælles regler gælder mht. aflønning og sociale ordninger for vandrede arbejdstagere, jf. vedtagne EU-direktiver og forordninger?"

Svar:

Som det fremgår af TEF artikel 137 (6) er lønforhold ikke omfattet af Traktaten.

De fælles regler vedrørende sociale ordninger i EU udspringer af TEF artikel 39 om fri bevægelighed for vandrede arbejdstagere, som bl.a. er udmøntet i Rådets forordning nr. 1612/68 om arbejdskraftens fri bevægelighed inden for fællesskabet.

Desuden er artikel 42 om koordinering af sociale sikringsordninger bl.a. udmøntet i Rådets forordning nr. 1408/71 om koordination af medlemsstaternes lovgivning om social sikring.

En unionsborger, der har arbejdstagerstatus og dermed har lovligt ophold i et EU-land, har samme adgang til sociale fordele som landets egne borgere.

Spørgsmål 14:

”Hvilke fælles regler gælder i EU-landene i forhold til illegale arbejdere i landene (EU-borgere og tredjelandsstatsborgere)?”

Svar:

Såfremt en EU-borger opfylder betingelsen om at være arbejdstager efter Traktaten om Oprettelsen af det Europæiske Fællesskabs artikel 39, har den pågældende et lovligt opholdsgrundlag. Hvis EU-borgeren ikke opfylder betingelsen om at være arbejdstager efter Traktatens artikel 39, kan EU-borgeren udsendes, medmindre den pågældende har et andet lovligt opholdsgrundlag.

Rådet vedtog den 27. september 1996 en henstilling om bekæmpelse af ulovlig beskæftigelse af tredjelandsstatsborgere. Rådet henstillede, at medlemsstaterne kræver, at tredjelandsstatsborgere, der arbejder i en medlemsstat, er i besiddelse af en arbejds- og opholdstilladelse. Rådet henstillede endvidere, at beskæftigelse af tredjelandsstatsborgere, der ikke har de fornødne arbejdstilladelser, skal være forbudt, og at en overtrædelse heraf skal være strafferetligt eller administrativt sanktioneret. Rådet henstillede endelig, at indsmugling af arbejdskraft bør betragtes som en lovovertrædelse og medføre strafferetlige eller administrative sanktioner.

Kommissionen vedtog i 1998 en meddelelse om illegalt arbejde.

Rådet vedtog den 28. februar 2002 en plan til bekæmpelse af illegal indvandring og handel med mennesker. Det fremgår af planen, at Kommissionen nærmere vil undersøge spørgsmålet om illegalt arbejde efter en gennemgang af medlemsstaternes lovgivning på dette område. Denne undersøgelse er endnu ikke tilendebragt.

Spørgsmål 15:

"Er det regeringens opfattelse, at kontanthjælpssystemet kan udnyttes af arbejdskraft, som midlertidigt får en arbejds- og opholdstilladelse, og som efter kort tid alligevel mister deres arbejde, eller kan de da blot sendes hjem? Hvilke regler gælder på området?"

Svar:

Vandrende arbejdstagere har - når der indtræder en social begivenhed - samme adgang til sociale fordele som værtslandets egne borgere. Det betyder også, at personer, der bliver ledige i Danmark efter kort tids arbejde, som udgangspunkt vil kunne få kontanthjælp. De kan ikke sendes hjem, så længe de bevarer deres status som arbejdstagere.

Reglerne på området er fastsat i lov om aktiv socialpolitik og opholdsdirektivet.

Beskæftigelsesministeriet undersøger pt. muligheden for - inden for rammerne af EU's regelsæt - at fastlægge en klar fortolkning af begrebet vandrende arbejdstager med henblik på at fastlægge et nærmere krav i relation til erhvervelse af sociale rettigheder. Endvidere undersøger Beskæftigelsesministeriet mulighederne for, hvordan man kan afprøve, at de opnåede jobs er seriøse og reelle og kan sikre forsørgelsen af den pågældende (og evt. hans familie), hvilket vil mindske risikoen for, at vandrende arbejdstagere kommer i beskæftigelse i "proforma jobs".

Endelig undersøger Beskæftigelsesministeriet muligheden for at etablere et system om udstedelse af tidsbegrænsede opholds- og arbejdstilladelse, samt i den forbindelse, om hvorvidt en vandrende arbejdstager, der ved udløbet af sin arbejdstilladelse er uden beskæftigelse, vil kunne få sit opholdsbevis inddraget.

Spørgsmål 16:

”Hvilke green card-ordninger eksisterer i EU-landene, herunder ønskes oplyst, hvilke vilkår overenskomstmæssigt og socialt ordningerne er omfattet af?”

Svar:

Der henvises til besvarelse af spørgsmål nr. 4 fra Folketingets Europaudvalg.